

המלחמה בקרב היוניונים היהודים

למלחמת-האחים הקשה שהתלקחה בקרב התנועה המקצועית של הפועלים היהודים באמריקה והענישה בה שטות נצטרפה הופעת-ליו: יומיים עולים ומכעבים מה שקורין ועדים. כלתי מפלנתיים. דרכם של ועדים כאלה, שהם טלסדים את לשונם לדבר בשפת-השם אל. אם הרבר הזה נעשה בשונג או בצדיה — זהו ענין בפני עצמו. ניעור הרושם, כי כל הבא לצרף את עצמו לברור השאלה הזו, מיר נכמרים רחמי על אנשי-השםאל והוא מלמד עליהם סגוריה. הבה אפוא ונבחון: הבצעקתם כן הוא? האמנם צדקו אנשי-השםאל? האמנם אין קורמוב של צדק במי-היומניים? האמנם אין לך תשובה שלישית? ומהו המוצא ממלחמה זו?

ששה סוגי שאלות מעונים בירור, פעמים מעורבת שאלה אחת ברעותה, אולם כדי להעמיד את הענינים על בירורם הסודלטי יש צורך בחלוקת-שאלות כזו: א) מי אחראי למלחמה? ב) מה הם העיקרים המרינצימ-

יונים בכל מחיר, הכוח השלישי — המצב המיוחד שנתונה בו מה שקורין תעשיה יהודית.

התכסיסים המוטעים של המנהיגים לשעבר נתגלו בצורות שונות, הם נתבטאו ברוח הכנופיתית ששררה כטריר-יוניונים היהודי, בשלטונה של קבוצה אחת על כל היוניונים, בשיטה של חפוי על עונות ומש" עים של אנשי-שלוטם; בשם התכסיסים האלה הלכו פועלים בימי השביתה ושכרו בכסף כריונים וכעלי-אנרקה ושחרו את המשטרה, כדרך נותני העבודה; התכסיסים הללו השביחו מלב כולם שהתעשיה היהודית נתונה כתנאים מיוחדים במינם, וכך ננדרו הכל אחרי צוחת-האספסוף והוכרוו רדישות החותרות כהכרח תחת היסודות של התעשיות היהודיות. באותם הימים התחילו להסתתם מקורות הפרנסה שהתעשיות הללו שימשו לפועל היהודי ואלפי פועלים התחילו מתרוצצים מתעשיה לתעשיה ורכים מהם השליכו את עצם-העבודה הפרודוקטיבית אחרי גוום, מנהיגי-הפועלים לא ידעו — ואולי גם לא חשבו — איכה יעמוד הפועל היהודי על

נפשו בימי מצוקה אלה. נסיונם של הקומוניסטים, אשר בתכ" סיניהם הלכו בעקבות הפנהיגים הימניים, הגדיל עוד את המבוכה, אצלם הוכרזה הרוח הכנופיתית כמצות-קודש מהפכנית ואף הם העלימו מעיני-הצבור את תעלוליהם של אנשי-שלוטם, נהגו שיטה של שוחד ובריונות, נררו עשרות אלפים של פועלים לשביתות מחוסרות-שעם, סתוך ידיעה, כי עיי כך הם חותרים עוד יותר תחת יסודות התעשיה.

יש אולי רכי-לב הסוברים, כי הקר מוניסטים לא הספיקו לרדת עד עומקן של השאלות משום שימי-שלטונם חלו בשעת-הירום, אולם מי שלכו אינו לקוי ברכובות יתרה יורה, כי הקומוניסטים אין מעיניהם נתונים ביוניונים, מצבם ושלום הפועלים המאורגנים בהם, תקוותיהם הפוליטיות הסופ-רות מעבירות אותם על דעתם ואין היוניו-ניס משמשים להם אלא כמים אסטרטגי, ובה-ראות המכנה שהיוניונים יהפכו חם ושלום, לבסים אסטרטגי של מתנגדיהם מיר מדר-יום הקומוניסטים ונזורים כליה על היוניונים הללו ומסייעים לחרבנם.

ידוע לכל, שצריך להכדיל בין מה שקוראים כאן תנועה, שטאלית' ובין הקר מניונים, המונים אכול-ירוננו הנסחפים עם נלי-היאוש לרגל מצבם העלוב הם הם הכוח השלילי, שגרם לתנכורת המלחמה הזו, ההתמרסרות העזרת המחלחלת בהם היא טבעית, מנוסקה ומוצדקת, מנהיגי התנועה השטאלית, הנתונה כולה בידי קומוניסטים, מסתמכים על ההתמרסרות לצרכיהם הם, בת-הקול היוצאת ממסקבה חשובה להם יותר מאשר עניניהם החיוניים של הפועלים, ובעוד שהמנהיגים לשעבר היו אמנם לנגד עיניהם האינטרסים של הקבוץ שלהם, הרי היו אלה קשורים ליוניון חוק, ומכוונים את מאמציהם להשכחת הנאי העבודה, להשבת-החיים בשביל הפועלים במ-קום, לעומת זה מתכונים הקומוניסטים לאינטרסים שהם יותר מהוץ ליוניון מאשר בתוכו, ונש אוטרים כי יוניון חוק ומבוצר, תנאי חיים טובים אינם לשעמה של המפלגה הקומוניסטית, משום שניחא לה דוקא בטבורות ומחוסות, הערבות לחכה של מוסקבה, והנה מצאו הקומוניסטים היהודים כטרירי-

יוניונים היהודים האומללים בקעה נאה להת-גדר בה. הכח השלילי השני לא היתה אפוא התנועה השטאלית, לא ההתמרסרות הספיכות ולא הקהל העצום שנמרד אחרי הקומוניסטים אלא הקבוצה העזרה של קומוניסטים שהש" תפשו לטובת עצמם במצב הכללי וניסו להטיל את טרותם על התנועה המקצועית כולה.

הכח השלילי השלישי—תפקירו עולה על שני הכחות הקודמים גם יחד, אולם הוא אינו בר-אחריות, מהותו כטיי ומחוסר-הכרה, עשרות אלפים פועלים התחילו מנישים בעליל, כי מקצועותיהם אינם עשויים לפרנס יותר את בעליהם, בשנות 21—1917 היו הירים עסוקות בתפירת כנדים לצבא שיצא למערבות-המלחמה ועם נמר המלחמה הרי נתבעו הפועלים לתפור בגדים לרבות-האנשים שחזרו משרות-הקרב, ואז האירה השמש לטריר-יוניונים היהודים, הפועל עלה מעלה מעלה ברמת-חיו וסבר כי הימים הטובים לא יסופו, וכשנהפך הנללל ונשתנו העתים לרעה קשה היה לו לפועל לשוב

והבנות בהוצות-עיר?

וכסה מנוחך הרבה, אם דוקא אלה המכונים, בלתי ספלטניים" נתעקשו להרכיב על התנועה השמאלית אידיאלים קומוניסטיים או שמאליים. בשעת השביתה המפורסמת של השמאליים שלפני שנתים הלכו בסך אלפי יהודים והם ארגנו וזוהרנאלים תחובים להם בכיסיהם, צעדו גם יהודים שהפארי ווערסס" נתון בכיסם, ואליהם נלוו אלפי יהודים חרדים ושלימים שנכנסו עם גמר השביתה לכות מדרש לומר תפלת-סנהא, האם הקומוניזם הכניס את אלה לשורות השובתים? חוכא וטלולא! הביאתם הנה מריות-חיהם, שהקומוניסטים עשו בה להטים. תכסיסם של הימניים לנרוע מחשיבותן של הופעות צבוריות כאלה נתבדה והכניס את ההמונים יותר ויותר לזרועת-הקומוניסטים.

במי איפוא האשם? התשובה ברורה: מצכם העלוב של המריוורים היהודים והתכסיסים המופשעים של המנהיגים הימניים לשעבר הכשירו את הקרקע לגסיונם של הקומוניסטים שאחזם בולטום להשתלט על היונונים.

בי צוקרמן

ניריווק.

ולהסתגל לחיי-החק וצמצום ולא יכול היה לוותר על דירתו המרווחה וכליו הנאים ומזונותיו הקבועים. הפועלים סברו, כי אפשר להתסיר ברמת-ההיים שהורגלו בה ולשם כך כתחו את מטרות-ההסתדרות. הם הסיתו מרעתם, כי גם לנותן העבודה תחבולה ומזמות. ואכן: נתן-העבודה פקח את עיניו לראות שהתעשייה היהודית אינה קשורה בכרכים דוקא והוא נסלך בדעתו ועזב את ניריווק, פילדלפיה וכו' וחזר אחרי העיירה שאפשר לסצוא בה פועלים בלתי-מאורגנים לרוב — ואנב ששאינם יהודים — והמסתפקים בשכר-עבודה ועום וכך התחילו נדודי-התעשייה היהודית, שהלכה לחדש את ימי שיטת הויעה בקרם והפועל היהודי שבכרכים אברו סכויו ונשבר מטה-לחסו.

דוקא בימיו-אוש כאלה הוסיע הקומוניסטים על הבימה והכרזו בקול-יקולות: הפועלי כל רעון באה לך סמנהיגך הימניים. הניחו לי ואשבעך כל טוב! ומה פלא שבדבריהם כאלה הצליח למרות אונים קשובות? ובה פלא שנזררו בעקבותיו הפועלים שהתחילו במרשה ארוכה של שביתות

המלחמה בקרב היוניונים באמריקה

ב.

הקומוניסטים בראשית-נאום בפתחי היוניונים היהודים לא הרגישו כיותר את דרישת-ההצטרפות לתנועה המקצועית האדומה. על כך היה מדובר שלא בפה מלא. מוטב היה להם שדרישה זו תהא הבויה ושיוציאוה סנתיקה בשעה הכשרה לכך. בינתיים הסתפקו במיסמאות דלקסן; א) הת-מונות היוניונים; ב) בחירות יחסיות למועצות משותפות; ג) הקסת השלטון של שליחי בתי החרושת בתוך היוניונים. בעצם יסיר המלחמה נשתורה עוד לתוך המיסמאות האלה שאלה עיקריות הביעית: השאלה ליחסי-הנוסלן שבין המפלגות הפוליטיות והיוניונים. השאלה העיקרית האחרונה לקתה בעקסומית מרובה. היסין הקיצוני כבואו להגן על היוניונים ספני השתלטותם של הקומוניסטים חזר על המיסמא הנומפרסיסית הנושנה: אך פוליטיקה ביוניונים, אעפ"י שנוספרם בעצמו נתן את ידו בועידתה האחרונה של פירוצית-הפועלים האמריקאית להכניס את פועלי-אמריקה המאורגנים לפולי-טיקה של הפינטור לא פוליטי, והיום באים יורשיו הרוחניים ומרוב שנאתם את הקומוניסטים הם מעלים רעיון שעבר עליו כלה. והיוני-ונים היהודים שנהלו לפנים את הפוליטיקה הפרוגרסיבית ביותר שתחסיס עתה לאורה של תורת יוניונים ותו לא. אמנם, בתוך היוניונים נמצאים אנשים רבים שאינם מוציאי-לפטים ואילו באו אלה והכריזו. חסל סדור סוליטיקה, היתה הצעתם מתקבלת על הלב. אולם אם הכרזה זו יוצאת מפורשת ספי מוציאליסטים אין כאן אלא תמיהה גדולה.

הכל חייבים לדעת, מה רב הטרחה בין הכולטוס לרדות ביוניונים ביד חזקה ובין השאיפה של כל זרם להחריר לתוכם את כוונו הפוליטי. לא מתוך ההשפעה של כל מפלגות-הפועלים—והקומוניסטים בכלל זה—ברכיר-הסברה נאותים צריך להצלות את היוניונים למדרגה פוליטית כזו שיוכלו—דוגמת אנגליה—להיות חוטי-השדרה למפלגת-עבודה עצמאית, הכוללת בתיכה את כל הורטים הפוליטיים. דוגמה זו צריכה היתה להיות מעין ראשית-חכמה ביחסי-המפלגות כלפי התנועה הסקצועית. ברם, כך דרכה של מלחמת-המפלגות קיצונית: מתוך שנאת המפלגה שכנגד נמלטים לתוך קנף זוית נדחת שאין בסנה מנום.

מה ערך לפיסטת-הדתסנותי ביוני-ונים? מנהיגי-השסאל סנסים לעורר את הרושם, כי ה-התמנות היא ראש-מאוייהם, כל הבקי במקצת בתולדות התנועה הסקצועית באמריקה יודע, כי דרישה זו לא ירדה מסדר-יוסו של צבור הפועלים. בנוסחאות ובכנויים שונים חזרה ונדונה שאלה זו. פעם ניתנה לה הנוסחא של ארגון בהיקף-תעשיתי, פעם הנוסחא של יוניון אחר גדול ועוד כהנה וכהנה—אולם בעצם היה בתוך כל הנוסחאות האלה שמור ונגנו נרעין אחר: להפטר מקללת-היוניונים הספולנים סקצועות מקצועות ולהעמיד תחתיהם את כל התעשייה כשהיא מכונסת בגוף הסתררתי אחר.

ידוע לכל, כי השיטה הנהוגה ביוניונים גרמה לכך, כי ספועלי בית הרושות אחר קצתם עכדו וקצתם שכתו כעת ובעונה אחת כשסדר-האותיות. למשל, הכריזו שבותה

היו פועלי סכונת-הרפוס שבאותו הפעל, ע"פ התקנות של הסרייד-יוניונים, רשאים להמשיך בעבודתם ולהיות נחשבים לסרייד-יוניונים כשרים בתכלית הכשרות. הרברים יגעים ומפורסמים, אם גם אין אנו זכאים לוסר, שהסנהונים ששטרו בקשיות-עורף על צורות-הארגון הישנות האלה סוכבו את התנועה המקצועית בכחש ומעל, כי גם בפיהם היו דכרי-שעם. אולם הפולטוס הוה עבר זמנו, והכל סודים, כי היסוד התע-שיתי שבארגון המקצועי הוא סן ההכרת, אם גם למעשה רחוקים עדיין יוניונים יודעים סהיקף תעשיתי.

אולם היהודים, מהיותם מחוסרים הרגשה כריאה של פרופורציה נכונה, הפריזו כדרכם בקודש גם בשאלה זו—והרגישות היהודית הקדימה להביא עוד לפני 16—20 שנה למערת ויכוחים בעניני ה-אינדוסטרי-אליזם ואותו הויכוח עלה ברתחנותו עשר מונים על הפולטוס שכיוניונים בלתי-יהודיים, השרוה רוסה לזו נודעת גם עתה ל-השסאלה שאחזה בקצות-הסחנה, חייה-בלכלה, הססיר כולוניה שלנו שנירם לקויים וסתוך כך באה לנו התלהבות נפרות, שלידתה וזיתתה ססוכים זו לזו.

סאז היות יוניונים יהודים גדולים באמריקה היה הארגון התעשיתי סינח ביסודם, מעולם לא נשקפה כל סכנה שפועלי סכונות התפירה, למשל, יפתחו בשביתה ולעומתם נווריה-אריג ימשיכו בעבודתם, הסתררות תופרי הבגדים לנשים כוללת את כי סוני העובדים בסלאכה זו, והוא הדין בחייטים, ובתופרי-הפרוות ובצושי-כובעים, היוצא מכל הדברים האלה, שהשאלה אינה בתי-השיבות כזו לגבי התעשיות הקרויות יהודיות.

כאשר הנה השוכה לגבי התעשיות שעובדים בהן סשאינם יהודים. לעומת זה סנכרות בתעשיות היהודיות שאלות אחרות, הקשרים שבין התעשיות היהודיות ים יותר חזקים סאלה שבין התעשיות הבלתי-יהודיות, והמעבר ססקצוע לסקצוע גם יותר קשה בתעשייה הבלתי יהודית, סכאן באיט גם הקשרים שבין תנאי-העבודה אשר בתעשיות היהודיות הסיוחרות, קורהשני העובר את כל התעשיות האלה הוא חוסרי-האחיה כסקום קבוע ומסויב. ההכרח לאגר את התעשיות היהודיות על בסיס תכונותיהן הששותפות אינו מהסצאר תיהם של אנשי-השסאל, והיוניונים היהודים ניסו וחזרו וניסו לא אחת להגשים את האינדו הוה ולהעמיד גוף אחר אשר יעסיק בכל הפרובליות הששותפות לכל התעשיות שלנו. אם לכך פתונים השסאליים כסיסמת ההתמנות שלהם, יש ויש להצטער, שכדרו לעצסם שעה שאינה כשרה למלאכה זו, כי לא ההתמנות אלא הפירציה היא מתמקדם של היוניונים היהודים, ערכובי-החומים אינו רצוי והוא גם סן הנסנועת, וכעיקר דרוש מוסר הספקח על שווי-השקל ביחסי-הנוסלן שבין כל היוניונים, מעין אגוד סקצועי סאחר שכל היוניונים כפופים לטרותה, כדי שהיוניון לא יהיה עזוב לנפשו בעת צוקה ולא יתרכיב על פני אחיו בשנים השסנותי אלולא התכונו הקומוניסטים לפולי-טיקה קומוניסית יותר מאשר לסטרות טרייד-יוניוניססית היו יכולים לשמוך אור כחיר על השאלה הזו, הם היו מצויים להלחם נגר העובדה הסחפירה, כי לרגל אסביציות אישיות לא הוקמה עדיין הפררציה של פועלי-הסחס, אואז היו יודעים, כי כל שפע-מליצותיהם הספלינות כשבחה של ההתמור

גות אין לו כל שסר בטרייד-יוניונים היהודים והיו עומדים על יסודה של ההפטררות פידרסיבית, אולם מנהיגי-השסאל התסכרו למטרה אחת וסיוחרת: תדע סוסקכה, כי מרותנו מוטלת על היוניונים! משטר וטררים לא ינחילו לקומוניסטים את השלטון בינור ניס, מי שעניניהם של הסרייד-יוניונים היהודים קרובים ללכו רוצה, סמילא כהרנעתם של ההסונים המרונים ו-נטרמליוציה יחסית של תנאי-הפעולה, הקומוניסטים יודעים היטב, כי כרהוק מורה סמערב בן רחוקים ההמונים מקומוניזם, ורק מהיותם חסובי-לחם ואכולי רונו אפשר להלעיטם מל צות נכובות, אולם אלולי ניתנו להם תנאי-חיים נורמליים, כי אז סמילא יפוזרו ענני-המליצה והקיץ הקץ ל-קונוקסורה הקומוניססית.

השסאליים משמיעים עוד דרישה עיקרית אחת—ביאתיכוח יחסית של הסניפים הסקוטיים כסיסדות המרכזיים לפי מספר חבריהם, אין עתה בכונותי לרדת לעוסקם של פ"טי התביעה הזו ולחזור על הגלגלים המרובים, שעברו במלחמת האחים על העיקר הדימוקרטי הסהוד הוה. לפני שנתים נעשה הפשע והוצאו ועדים של שלשה סניפים וסאז עכירה נוררת עכירה ושני הצדדים עושים את הבחירות הדימוק-רשיות פלסתר, כל אחד סהם סכיר בבחירות דימוקרסיות, אם הבחירות הנחילו לו את הנצחון, אולם הוא קורא עליהן תנר, אם הבחירות נסתיימו בנצחוננו של הצר שכנגד, היסניים פשעו ראשונה ולכן הם ננדרים עתה מפח אל פחת וטרבים פשע, ידעתי את הטענה: הננו נמצאים בחיית-המלחמה וביום קרב אין בוררים כאמצעים, כך הצדיקה גרסניה בשעת המלחמה את השימוש בצולי

לות, ידענו גם את הסחיר אשר נרמנה שלמה כופרי-האסתלאות האלה, אין אני בלתי-ספלגתי במלחמה זו, סשאלתי הראשונה—להשיב אחר את נסיונם של הקומוניסטים להשתלט על היוני-ונים, אולם מהותי מופרש מעצם-המלחמה אוכל לראות נכוחה, כי כל הפושעים בעיקר-רים היסודיים של הדימוקרסיה סופם לאכול טפרי-שסעידים ולשאת את עונם, השישות של הוצאה אינם לכבוד לנו ונס ערכם הסעשי מוטל כספק, חכל שהיסניים העדיפו את המלחמה הספלגתית הקיצונית על הובת-הסציאות, סרוב איכה לסתנגדים הם הכניסו את עצמם למאורה צרה שהם מנששים בה כסוסא בארובה ואינם יודעים מוצא.

עצם-הדרישה לבחירות יחסיות צריכה להיות נדונה סחדש כפי שנוסחה בראשית-המלחמה, כטרם עברה את גלגליה הסשונים, היא צריכה להיות נדונה בלי קשר עם האשמתם של הקומוניסטים הטוענים, כי היסניים אימרים כתוקף שיטת הבחירות הקיי-מת להשליט את האנורות הקטנות על האנורות הגדולות, האשמה זו אפשר שהיא נכונה ואפשר שהיא מוטעית, על כל פנים היא יכולה להיות סכונת נגר היסניים בשעה שהם אוחזים ברסן-השלטון וגם נגר השסא-ליים בשעה שהם מושלים בכיפה, אולם הדרישה כשלעצמה היא בלי ספק צודקת, אלא שצריך לקבוע הנכלה אחת: את העיקר של שלטון הרוב, שכל הדימוקרטים האמ-תיים ססכיסים לו, צריך להגביל כסתף-ערוכה מיניסלית למיעוטים, בחייה-העבודה הפשוט-צריך לראוג לזכויות הסיעוטים כשם שדואגים לשלטון הרוב, נידווק.

המלחמה בקרב היוונינים באמריקה

ד.

המיעוטים.

מה בין חיי בית החרושת ובין הערובות למיעוטים? יותן כזה משל קל: אם כאחר סגתי החרושת מקופחת זכותו של אחד מעובדי המכונה, מיר כאים חבריו ומשתפים את עצמם להגנתו משום שקיפוחו של חברם הוא גם קפוחם הם ונמצא שרוב פועלי בית-החרושת מודרניים להכריז מלחמה משותפת להגנת-ענינם המשותף. אולם אם נמנע, למשל, אחד המנהלים הרי אין רוב העובדים מוגישי בכך ורק המיעוט מעונין במלחמה ובהגנה. נמצא איפוא, כי משקופחתה זכותו של עובד המכונה יתלכדו במהרה רוב פועלי בית-החרושת לשם הכרזת שביתה—מה שאין כן אם הנפגע הוא מסוג פועלים אחר. ואם יבואו לפנינו וינידו לנו, כי הפועל הרגול בתורת הסוציאליזם או הקוסמי ניום אינו יודע אלא ישרת לבו בלבד, — לא יספרו לנו אלה דברים כהויתם, שורת-השכל והנסיין נותנת, כי האדם קרוב לעצמו וחרד לעניניו והמניעה המורגשת במסבתו הקרובה תגרו אחריה מיד מעשה של התנגדות, מה שאין כן לכבי פניעה הנגעת בזולתו. לפיכך אין למסיד על רוב הפועלים בבית החרושת ועל יושר לבם בלבד, כי אם צריך להבטיח במאורש ולמפרע את זכויות-

המטחה זו—כיצד? אין כדעתי להר-חיב את הרבוב על הזקת היוונינים, אולם ברור, כי ההסתדרויות שמתפקידהן לקבוע את הדרכים הכאות לרסן את תאות-הניצול של נותני-העבודה—בהסתדרויות האלה לא סגי בכיאות-יחסיית בהתאם לכמית חברי האגודה, יש צורך בשיטת-בחירות אחרת. אם המועצות המשותפות של היוונינים צריכות לשמש אורגאנים, הקובעים עד כמה שביתה זו או אחרת היא בנדר הרצוי, דרי קביעת ביאות הכוח היחסיית נזררת אחריה מסילא את העובד, כי עובדי המכונה מכרי עים ברוב קולותידם את קולות שאר סוגי הפועלים; ששמע שהמנהלים ושאר סוגי המלאכה, שכמותם מועטת באותה האגודה, הם כפופים תמיד ותדיר לרצונם הטוב של הרבים, כל הסובר, כי מצב כזה ראוי להיות קרוי דמוקרטיה אינו אלא טועה ודעתו על עצם מהותה של הדמוקרטיה היא משוכשת מאד.

מאידך ניסא לא יתכן לנהוג מדה של סכלנות לכבי המצב הקיים המניח לשורה של אגודות קטנות שביוניון ידוע להחליט על הכרית-שביתה למרות דעתם של רוב

פועלי היוניון. הצורה הקיימת של קביעת המועצות המשותפות ששטשת את אותן הקבוצות, סימן ומשמאל, שהתכונו להשתלט עי מספר אגודות קטנות על רוב החברים שבאותו היוניון.

תיקון-המעוות אינו ניתן להצטמצם בנוסחה כללית אחת, היפה לכל המקרים. צריך בכל יוניון לקבוע את יחסי הכוחות שבין סוגי העבודה השונים לביניהם ומתוך כך לקבוע את צורת ביאת-הכוח הניתנת לכל סוג וסוג. כל יוניון דורש איפוא שיטת בחירות המתאמת למבנה הפנימי של מקצועו לפוגיו השונים. כל השיטות הסיוחרות תכלית אחת להן: שלא להפקיד את עובדי-הסוגים שבמיעוט לטוב לבו וחכרו של הרוב המכריע ושיא תנתן לאגודות הקטנות היכולות בתוך בזלות שונות לפסוק החלטות המסתנגרות לדעת הרוב, מה שגורר אחריו שלטון של כנופיות.

מלבד המנגנון האדמיניטראטיבי המ-צומצם יש להקים אורגאנים דיפריונטטיביים רחבים בהיקף ערוני הסתכנסים בכל עור למועדים מסוימים. האדמיניטראציה חייבת להביא דינים וחשכונות כפני האורגאנים האלה, אשר בהם צריכות להתכרר ולהתלבן כל השאלות העיקריות והמעשיות העולות ובוקעות ביוניונים השונים. כך תנתן לכל חברי היוניונים, המחוננים, כחוש חברתי,

האפשרות להביע את חות-דעתם במסכה הנאותה ולהאזין גם לדעותיהם של אחרים. יחסים כאלה עשויים לספח ולהעלות בתוך האגודות את רגש האחריות של רוב-הפועלים ולהכשירם לתפישת-מקומות אחראיים בתוך האגודות, כדי לשחרר את היוניונים מנחת-זרעם של אנשי כנופיות השלטים היום בכיפה ביד רחבה. כינוסים כאלה היו גם עלולים לצמצם עד אפס את האופוזיציוניות המתמדת האוכלת כיום ככל פה בשלום-האגודות, בשעה שפועלים בעלי מרץ ואנשי מעשה נשללת מהם האפשרות להשתתף בפועל בהנהלת היוניונים והם נופלים קרבן לכל דימונג היודע לנצל למובתו אי שביעת רצון זו.

והוא הרין לכבי הועידות בין הלאר-מות: לרוב ניתנת האפשרות להכריע בתוקף היותו רוב, לאחר שהבטחו זכויות מוחלטות ירועות של המיעוטים, ששום רוב אינו רשאי ליטול מהן כמלוא ניסא.

אין הכינה לומר, כי שיטת בחירות כזו לועידות, למועצות המשותפות ולארטונים הדיפריונטטיביים העיווניים—היא מלאכה קלה ונקיה. אולם אין לפקפק בכל הטוב הצפון בעצם כנוסו של אורגאן כזה, המוכשר ללבן את מערכת השאלות מתוך ששופרת-הסתכלות רחבה — אם תרצה לומר: היסטורית — ושאינה מתעמעטת מכולום הנצחון של אחר

הצדדים המתנגחים. ודוקא כזה שיחקה לקוסמוניסטים השעה והיו יכולים לשנות מסבב-הקיים ולהכניס כמה וכמה תיקונים. ברם, והודרסנות הזו הונחתה. ההודרסנות הזו אינה כיום לרוחם ולטעמם. מוטב להם לזעוק בקול-יקולות: בחירות יחסיות! להמריר ולהרגיז את הרוב ולשפוטו כי זהו מנוקשם. לפיכך אין אסורים דברים מסוקים וקצובים, שאינם משתשעים לכמה וכמה פנים. לפיכך הם אומרים לישר כמה וכמה הדורים במלים מפוצצות כגון, התמונותי וכחירות דימוקרטיית, והנה עיקרי שלישי העילה ומנצנץ לעת מצוא. רבים ומרובים מתלחשים ספה לאזון על שיטת מועצות הפועלים. שאלה זו שיש בה ענין ביטי שהפכה להיות כעמד הפועלים קרוב לתפישת-השלטון המדיני — מה ראו להעלותה עכשיו בשאין כל ענין בסוביטים, והמהפכה עדיין רחוקה מאתנו עידן ועידנים? מה ראו להקדים ולהכריז על סיסמא זו בלא עתה? האמנם נמצאים במחנה-הקוסמוניסטים אנשים המוכרים, כי מהפכה הזו שעתה קרובה וכל המקדים להתקין את עצמו לקראתה הרי זה משוכח? אם נמצאים כאלה — מקומם יכורם במסד רפואי ידוע, כרי, כן סיסמא זו יש בה רק משום קידה כלפי מוסקבה.

הפלונתא היסודית והמעשית של

השגאל במלחמה הנכחית אינה מנופחת כהלכתה, כי אם נפתרה כבונה תחילה. בעוד שאנשי הייזן פותמים ואינם מפרשים עוברים בשתיקה על רובי-השאלות ומסתפקים בהתרזה כלפי הקוסמוניסטים.

אין אני בלתי מפלגתי במערכות-המלחמה הזו והגני מודה, כי עד כמה שאנשי-הייזן אופרים להדוף אחרנית את הקוסמוניסטים מרסן-השלטון — אהרתי להם, כי הפסד לא יתואר צפוי היום מנסינים של הקוסמוניסטים להשתלט על האגודות. הקוסמוניסטים המתחפשים בסיסמאות כלליות, איריאליסטיות, טאחזיים את עיני-העם ומשד-כים הסונים הרצים אחריהם, ומצוה שאין להחמיצה היא לנלות את כל סתרי-כוונותיהם ולהעטידן על אפיתן.

מכאוב הדבר, שכל אדם בלתי-מפלגתי אשר סינא בלבו לפורכרטי הועלה כמסדרתם של השמאליים, רבים ומרובים חולקים על כוונו ומנטנו של הפורכרטי ותמלחמה צריכה ועתידה להמשך גם לאחר מלחמת-היוניונים, כי מי יסנה את חשבונותינו הפוליטיים, התרבותיים והיהודיים עם הפור-ברטסי, ששעת פרעונם אם גם תתמהפה — בוא תבוא.

הגני מודה ומתורה, כי יש חיוב בכל המלחמה הזו: סינור-השלטון של הכנופיות ביוניונים, אך האמנם ראוי כיבוש

והבואכות העולות סרקע הגידול של צבור הפועלים היהודים, אולם היא לא תכלום את פיותיהם של אחרים, אשר יבואו להכריח על דרכי המתכלות אחרים וחדשים, בעוד שעם נצחונם של הקומוניסטים לא יבוא זולת הנוסח הרשמי של ה.פ.ר.ו.ה.י.י. כל זרם לכלל בטוי.

למלחמה זו נגד הקומוניסטים מצטרף כל אדם, אשר קצה נפשו באתוסופיה המורעלת המחריטה כל דעה שאינה לפי הנוסחה הספוקה מלעילא והרוססת ברגל נסה כל השקפה ש'כנגד', אולם מלחמה זו לא תצליח אם לא תצובר תכנית ברורה, עיונית ומעשית כאחת, שתכלול בתוכה את כל הפריבליטות של הפועל, הצעקה בפה מלא: 'הלאה הקומוניסטיכו' אינה מספיקה, צריך לבוא ולומר בפשיטות לשון: חברים, הצרות — צרותינו הם, צרות כולנו, כולנו משענו וכולנו נשא את עווננו ותיקן המעוות מצות כולנו היא, אדיר חפצנו הוא שאתה, החבר, תוכל לתת ניב לפאוויך בתוך האגודה אשר חייך מצורים בתוכה, עקור מלבך את סילוני-הרעש הסמאורים שצפחו מאולת-יד.

אדרבא, נביאה בהסברה כזאת אל צבור הפועלים וחזקה עלינו כי ההסתה הקומוניסטית בעשן תנודף וכל הלכות יתנערו לאור ההניין וההרנשה הראויים לשטם.

ב. צוקרמן

זה לסחיר יקר זה ששלמנו עבורו—זהו ענין בפני עצמו האוסר דרשוני. האמנם כראי היה לשלם עבורו את הקנס שמירושו היעלת הנפש של הפועל, דרכי-מלחמה שהם למטה מכבודה של תנועת פועלים? אולם עצם הכבוש כבדו במקוטו מונח ובערכו וחשיבותו מרגיש דוקא הזרם שלנו, הזרם הלאומי-סוציאליסטי, אשר שערי-היונונים התומים בפניו בשכע נושפנקאות, אולם אל יסית אותנו הכיבוש הזה על הרעת, להסניר את עצמנו לידי כנופיה חדשה, אשר דברי אלהים תחת לשונם ורוסמות המהפכה בנרונם וניח להם שכל מאוייהם של צבור הפועלים היהודים יהיו כפותים למגמה סוליי-סית, שאין גבול וקצב לבולטוסה המהפכני, רק טמטום-רעת יכול להסניר את אויבי-ה.מ.ד.ב.ו.ס. הישרים לידי הכנופיה הקומר-ניסמית.

ועוד זאת: מבין הכנופיות הרי כנופית ה.מ.ד.ב.ו.ס. היא מסוכנת פחות, מבחינה מוסרית אין לה סכויים לשוב לכבודה הראשון ולהחזיר עטרת-השעצתה שלפני 15 שנה ליושנה, היא לא תשוב לשול שלטון יחיד ברחוב הפועלים היהודים, היא מצווה לתת בעל כרחה הותר הכעה לכל הזרמים והס' ברותיהם המיוחדות של עניני הפועל היהודי, אמנם, כנופיה זו משהוקינה שוב אין הוא מוכשרת לתפוס את כל השאלות הסוכיות

המלחמה במריד-יוניונים ויהודים

(מאת סופר בנידורק)

ד.

אשר יתארנו כסחנה השלישי?
 כל אחד משני הצדדים המתפלספים רוצה להיות נחשב בתור היוניון כהיא הידי-עה וכל אחד מהם מכריז גם על היותו היוניון האחד והיחיד. כל אחד מהם מוציא כרטיסים עבודה המזכים את בעליהם בזכות העבודה בבית-היושן ידוע העוסד תחת השנתו וכל אחד מהם מכריז על בעלי הכרטיסים שבנגד בעל בוגדים ופועלי-הארנון. כל אחד מבקש להיות נחשב בעיני נותני העבודה והתאחרויותיהם כבא-כוח היחיד של דפועלים. הפועל צריך פרנסה וממילא הוא בורר באחד משני הצדדים והוא מתקשר בו. כרי להבטיח לעצמו ולמשפחתו לחם חוקו. מה ישה איפוא הצד השלישי המאורי גן? היכריז על עצמו כעל היוניון השלישי? הילך לעשות נפשות בין פועלי בתי-ההרושת? הידרוש כי רק כרטיס-העבודה שלו יהא נחשב כבעל-זכויות? הישיב בזה את מצב התעשות? היגזר בזה לפועל להתגבר על האנדולמוסיה החותרת תחז עצם-הקיים של היוניונים וחייה הפועלים?
 ודעת לנכון נקל. כי רברים כאלה עלולים רק להגדיל את המכונה. להאריך את ים-המלחמה ולהכניס אבק-שרפה חדש לרוחות הנרמים בלאו הכי.

ואולי יפתק הצד השלישי בתעמולה נרידא? אם כן הרי אין לפני הצד השלישי אלא לצאת בעקבותיהם של הסופרים היהודים. בלתי-המפלגתיים שקריאתם למצא נתבקעה בחלל ללא תד. אולם אם הצד

השלישי מתכוון לשים קץ לפלחמת-הרמים הו אין הוא רשא' להסתפק בקריאות ובהכרזות על פרינציפלים אלא עליו להצביע ברורות: הנה המוצא, הנה מעשה-הישר-עה! כי הפועל ישאל כפשיטות: הנידה לי כדת מה לעשות מחר-חרתים כדי להביא טרף לביתי. הנידה לי מי לנו זמי לצרינו ואדע ללכת ימינה או שאלה.

ברור איפוא, כי הצד השלישי חייב לבור את דרכו הארגונית באחד משני הצדדים. עליו לנהל את דפי עולה ההסברתית כצד בפני עצמו בהגירו לפועל: תתחבר עם צד פלוני ותשתדל להבקיע בתוכו את אורי-האמת, כדי למנוע להבא בעד אסונות כאלה. וברור לריון, כי אין לך התחברות ארגונית אלא עם צד אחד — עם אנשי-הימין.

כל הרוצים בדימוקרטיזציה של התנועה המקצועית והמעוניינים לתת לפועל את האפשרות להבעת-דעה ולהכניסו בעובי הקורה של הנהלת-היוניונים — פנינים יפה את הרעה הצפויה מנצחון השאאל. נצחון בזה יגביר את הנהלה הקומוניסטית הנוכחית ביוניונים ויגביר את תאות-השלטון שלהם. נצחון זה פירושו השתלטות ביסוד-הריקט-טורה של קבוצה אחת על כל צבור הפועלים היהודיים, פירושו שלילה נסורה של חופש-המחשבה והרבור, אולם נצחנם של אנשי-הימין — כש-זגלת עליהם השפעתו של צד שלישי מאורן-וכלתי-מפלגתי המרסן את בולמוסם — נצחון זה עלול לפתוח לרוחה את שערי-היוניונים לשיתוף-הפעילה של כל הירמים, לפתרון רציני של כל השאלות הארגוניות המונחות, לדימוקרטיזציה אמיתית של

האגודות, להתחברות-יותר בין הפועל והם-תורותו, להקמת המבנה הפידיראטיבי של הארגון ולדרך צלחה של התפתחות רצויה והפשיה.

מתקידו של הארגון החדש היא הכיזה תקיפה על הדרישה: יוניון אחד ויחיד לכל מקצוע. הפועלים למרות התלוות הצורקות על פשעי-המנהיגים צרי-כים להבין, כי הדרך היחידה להבראת הארגון המקצועי היא זו של הפידירציה של פועלי-אמריקה. כל הלוקי הדעת דפרינציפליניים וכל הדרישות לד-מיקרטיה בטקוסם עומדים, אם היוניונים ישובו למסלול-עבודה נורמלי והפועלים יוכלו לדון בדרך חרות על כל השאלות החיוניות של ההמונים, אשר בשמם מתאסרים לרבר שני הצדדים כאחד — ימצאו ההמונים נופא את הדרך הנכונה ויבינו להפקיד את גורלם בידים אמנות. וכל מנהיג נתבע לתת דין וחשכון על מעשיו בשנים האחרונות.

אולם ראשית כל צריך להקים יוניון אחד לכל מקצוע. כל הקובלים עתה על פשעיהם של מנהיגי הפידירציה לפועלי אמריקה — טענם ונטוקם עטם, אולם מקובל-נותיהם ושכוייהם לא תצמח טובה לפועל היהודי. אטנם, נאה הרבר אם אחד הפועלים בא ומכריז: אפילו אם תתעטף עלי נפשי מאין פרומת-לחם ואנוע מהרפ-זרעב לא אלך עם מנהיגי הפידירציה! יחד יוכל להגיד כזאת, אלת נעלה על כל ספק הוא שאין אצרה זו יכולה לשמש תכנית-פעולה לכל צביר הפועלים. יודים האמתי של דפועל חייב לדרוש שיקול דעת ותכנה. הוא חייב להניד לפועל,

כי המצב בתנועה-המקצועית מעין שנויים אשר יביאו תועלת לפועלים והכעם למרות היותי מוצרק סכל החינות אינו טרם יוצר. הקצף והיתרסה כלפי הצד שכנגד — הם אמצעים לא ושיעור. הפועל צריך לבוא אל הפידירציה אף לייקורי ולהצהיר גלויות ומפדשות: אני מכיר בכם, אני נכנס לתוך היוניון שלכם. אולם דעו לכם זאת, כי בעתי עדיכם ותכנית ברורה תחת ידי, אני אטיף לתכנית זו השכם והערב ולא ארפה סמנה ובשוב השנים לתיקון ועשן-המלחמות יגדוף — לא אתן לכם לחזור על השיטות הישנות שהתישו את בזה של התנועה המקצועית והצנודוהו אלו חרבן.

היתה שעה קלה שאפילו מנהיגי-הקומוניסטים של עושי-הפירות השאאלים קראו לחסידיהם להצטרף לפידירציה. אטנם, הם התכנוו להוציא כתוק מעו ולהרבות את הילם המפלגתי. הם חשבו, כי תכסים זה ינחילם נצחון. ונשאלת השאלה: אם מתוך טעמים מפלגתיים ראו השמאליים לותר על העיקר הקודש שלהם דאוטר: אלת תנעו בבינדי' למה לא יעשו כזאת לשם הקמת יוניון אחד בכל מקצע? הרי הכל מודין, כי אם לא תושג המטרה הזו נדונית תנועת הפועלים היהודית לרדת תהומה והיא צפויה לכליון הרץ.

ועם מלוי הדרישה הראשונה באה הדאגה לדימוקרטיזציה אמיתית ולהעדרת הארגון על יסוד של שסענת והנהלה הוננת. ארגנו של הצד השלישי — כיצד? חובת האיניציאטיבה חלה על האלמנט הציוני-סוציאליסטי האורגן: פועלי-ציון, נאצי, ארבי, פרבנד וצעירי-ציון. כיון של ההסת'

האלה הוא יפה משום שלא היו מעורבות במערכת המלחמה הזאת. אולם עליהן להסתפק באיניציאטיבה נרידא. מחובתן לכנס ועידה של כל ההסתדרויות העטמיות. כלתי-המפלגתיות, צריך גם להומין יחידים אשר ענינם בתנועת הפועלים היהודית הוא נעלה סכל ספק. בוועידה זו צריך להדגיש בכירור, כי הצד השלישי אינו מתכוון להשיג תלט על היוניונים אלא מתפקידו לסייע להקים יוניון אחד בכל מקצוע ולדאוג לררני הנהלה כאלה אשר יבטיחו לפועל את זכות-ההשפעה על עניני-האגודה שלו וכזונה המדינו. הועידה צריכה להכריז בפומבי על המטרה הזו. אחרי כן צריך לבס אספית פועלים המינויות וללכד את כל ההמונים הרחבים, אשר נלאו כבר מפלחמת-השטר ואשר רצונם עז לסייע לצבר הפועלים היהודי והאמריקאי המאורגן לשים קץ למלחמת-הסתדהאחים ולהוציא את התנועה לסרחב, לקראת הבראה ונירול חדש.

אם יהיו כוחות ואנשים אשר לא יתחללו טחנת שני הצדדים וקצפם — יכירו, כי זגורל הטיל עליהם לכתוב דף חדש בתולדות צבור הפועלים היהודי באס-דיקה, ואם כוחות כאלה לא יהיו בנמצא — אל נא אוציא על דל שפתי את אשר יקרה באחרית הימים.
 שני הצדדים המתאבקים שדוים כמצב-רוח האומר: או שאצא מעונד בזל הנצחון או שהכל ירד לבור-שחת. האם ימצאו אנשים אשר יאורו את כוחותיהם ויגידו קבל עם: לא ולא! הסרידי-יוניונים היהודיים יקרים לנו מדי מלהפקידם לבולמוס-הנצחון שלכם!
 אם ימצאו כוחות כאלה כי אז ניצב גם אלי מוצא. **בי צוקרמן**